

der er een Ting, det ærede Medlem skulde lægge sig efter, og det er selv at vide Besked, naar han vil optræde som Læremester for andre. Hvis det ærede Medlem i Stedet for at læse i Finanslovsforslaget vilde læse i Anmærkningerne, vilde han se, at der vedrørende det Beløb paa 2 668 000, som kræves, staar følgende: „Det opførte Beløb, der er ganske skønmæssigt anslaaet, anvendes til: Bestyrelsesudgifter ved det tekniske Korps, Anskaffelse, Vedligeholdelse af Haandvaaben, Skyts og andet Krigsmateriel, Prøver og Forsøg med Krigsmateriel“. Det ærede Medlem kommer og fortæller mig, at her kun er Tale om Vedligeholdelse, ikke om Anskaffelse. Saa maa det altsaa være den højtærede Forsvarsminister eller den tidligere Forsvarsminister, der under Anmærkningerne har begaaet en Fejl. Jeg synes derfor, at det konservative Folkepartis Ordfører skulde have fremsat sine retledende Bemærkninger til Forsvarsministeren, medmindre det er ham selv, der har taget fejl, hvad jeg er tilbøjelig til at tro, fordi det er givet, at der her er Tale om Anskaffelse. Men det ærede Medlem behøvede for Resten ikke at gaa til Anmærkningerne for at faa det at vide, for der staar udtrykkelig i selve Finanslovsforslaget under den nævnte Konto L.: „Krigsministeriet er bemyndiget til at afhænde ikke tidsvarende Materiel og at anvende det ved Salget indvundne Beløb til Tilvejebringelsen af tidssvarende Materiel“, altsaa til Anskaffelse af nye Vaaben.

Det, jeg mente, var, at her var fuld Bemyndigelse til at anskaffe det, man maatte have Brug for under den nye Hærorfning. Men jeg vil tilføje, at selv om man maatte mene, at en Del af disse Anskaffelser maatte henhøre under Overordentlige Udgifter, vilde der rent formelt ikke være det ringeste til Hinder for at foretage disse Anskaffelser Aar efter Aar, saaledes som man maatte mene det nødvendigt. Aar efter Aar kunde man opføre det Beløb, man maatte have Brug for, uden i Dag at fastslaa for 10 Aar ud i Fremtiden, at der skal bruges 3 Mill. Kr. aarlig, og det, inden Ministeren endnu ved noget som helst om, hvor meget nyt Materiel han kan faa, naar han afhænder det ikke anvendelige Materiel, saaledes som han gennem en Anmærkning paa selve Finansloven har skaffet sig Bemyndigelse til.

Jeg synes altsaa, at det ærede Medlem Hr. Pürschel, naar han en anden Gang vil optræde som Læremester — og det synes jeg kan være en meget fornøjelig Opgave for ham —, helst selv skulde vide Besked.

Derefter sagde det ærede Medlem, at jeg havde nævnt, at Danmark indtog Førerstillingen blandt Europas Lande med Hensyn til Forøgelsen af Militærudgifterne, og spurgte, om jeg ikke vilde nævne Udgifterne for de forskellige Lande, saaledes som de var i 1913, og saaledes som de var i 1922, for at man kunde se, hvordan Stigningen havde været, for det var ikke tilstrækkeligt at komme med en Paastand. Hvis jeg nu havde sagt i al Almindelighed, at jeg havde foretaget en Undersøgelse og paa Grundlag af denne opdaget, at Danmark indtog Førerstillingen, giver jeg det ærede Medlem Ret i, at saa kunde han rette en saadan Forespørgsel til mig, og saa burde jeg have kunnet besvare den. Men jeg har udtrykkelig sagt, paa hvilket Grundlag min Udtalelse hvilede. Jeg sagde, at under Forhandlingerne i Folkenes Forbund blev det udtalt, da man talte om Planlæggelsen af Militærudgifterne for Fremtiden, at det rigtigste vilde være at gaa ned til Udgifterne fra 1913. Derefter gav man en statistisk Oversigt over, hvor meget man var gaaet op med Militærudgifterne siden 1913, og efter denne indtog Danmark en smuk Førerstilling. Det var altsaa en Statistik, som var tremme i Bladene i Efteraaret, og som fandtes i alle Partiers Blade — jeg har ikke set nogen Protest mod denne Fremstilling. Paa Grundlag deraf har jeg sagt, at Danmark indtog Førerstillingen. Og det tror jeg ikke, det ærede Medlem vil gøre Forsøg paa at bestride. Derimod er jeg selvfølgelig, og det ved det ærede Medlem fuldkommen godt, ude af Stand til her at nævne Ting, som jeg overhovedet intet Kendskab har til, nemlig Tallene for Militærudgifterne i de forskellige Lande i Europa i 1913 og i 1922. Jeg kender ikke disse Tal og behøver heller ikke at kende dem for at komme med de Udtalelser, jeg fremsatte.

Jeg har derefter et Par Bemærkninger til den højtærede Forsvarsminister. Det glæder mig; at han er villig til at tage en Forhandling op om at faa Ordet: „anslaaet“ strøget i en Del af Bevillingerne paa §§ 20 og 21. Men det var ikke blot det, jeg talte om, jeg vilde tillige gerne vide, om den højtærede Minister ogsaa vilde være med til at stryge de Anmærkninger, som Venstre var saa meget imod, den Gang Højre var ved Styret. Kunde vi ikke gøre os Haab om, at saadanne Anmærkninger paa Finansloven, hvorved en Minister bemyndiges til at bruge paa den ene Konto, hvad han sparer paa en anden, gik ud? Kunde vi ikke naa til, at disse Anmærkninger, som